

CAROL

W KINACH OD 4 MARCA 2016

DYSTRYBUCJA W POLSCE

Al. Wojska Polskiego 41/43, 01-503 Warszawa
tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

CAROL

Reżyseria

Todd Haynes

Scenariusz

Phyllis Nagy, na podstawie powieści Patricii Highsmith „The Price of Salt”

Zdjęcia

Ed Lachman

Muzyka

Carter Burwell

Montaż

Affonso Goncalves

Scenografia

Judy Becker

Kostiumy

Sandy Powell

W rolach głównych:

Cate Blanchett
Rooney Mara
Kyle Chandler
Jake Lacy
Sarah Paulson

Carol Aird
Therese Belivet
Harge Aird
Richard Semco
Abby Gerhad

Producenci wykonawczy

Tessa Ross, Dorothy Berwin, Thorsten Schumacher, Bob Weinstein, Harvey Weinstein,
Danny Perkins, Cate Blanchett, Andrew Upton, Robert, Jolliffe

Producenci

Elizabeth Karlsen, Stephen Woolley, Christine Vachon

Wielka Brytania, USA

rok produkcji: 2015

czas trwania: 118 min

Dolby Digital

OPIS FILMU

Nominowany do Oscarów w 6 kategoriach – w tym za najlepszy scenariusz adaptowany oraz dla pierwszo- i drugoplanowej aktorki – „najpiękniejszy film o miłości ostatnich lat” (The Guardian).

„Carol” to pełen emocji i wysmakowanych obrazów (Złota Żaba Camerimage dla Eda Lachmana za zdjęcia) melodramat z brawurowymi kobiecymi kreacjami. W rolach głównych występuje wyróżniona Oscarem Cate Blanchett („Blue Jasmine”), której partneruje nagrodzona w Cannes za najlepszą rolę żeńską jedna z najciekawszych aktorek młodego pokolenia Rooney Mara („Dziewczyna z tatuażem”).

„Carol” jest adaptacją słynnej powieści Patricii Highsmith w reżyserii Todda Haynesa, twórcy „I Am Not There”, „Idola” i „Daleko od nieba”. Akcja filmu skupia się na relacji dwóch kobiet: młodej, aspirującej fotografki oraz zameżnej dojrzałej kobiety, w której dorasta decyzja o rozwodzie. Poznają się przypadkowo w ogarniętym szaleem bożonarodzeniowych zakupów Nowym Jorku. Od pierwszego spotkania rodzi się między nimi fascynacja, która szybko przeradza się w uczucie silniejsze, niż nakazy obyczajowe epoki, w której żyją.

Światowa premiera filmu odbyła się podczas ostatniego festiwalu filmowego w Cannes, gdzie Rooney Mara otrzymała nagrodę za najlepszą rolę żeńską. Film otrzymał w tym roku pięć nominacji do Złotych Globów, a także rekordową liczbę nominacji do nagród Brytyjskiej Akademii Filmowej BAFTA.

Ten film opowiada o dwóch bardzo różnych kobietach, które zauważają się i podążają w swoją stronę, aż do chwili, kiedy już bardziej nie można się do siebie zbliżyć. Todd Haynes

GŁOSY PRASY

„Carol” to mistrzowski film.
Indie Wire

Za sprawą znakomitych kreacji aktorskich Cate Blanchett i Rooney Mary (...) inteligentna i nieco swobodna adaptacja ówczesnie prowokacyjnej powieści Patricii Highsmith, „The Price of Salt” Todda Haynesa wznosi się na wyższy poziom.
The Hollywood Reporter

Film na podstawie powieści Patricii Highsmith „The Price of Salt” w reżyserii Todda Haynesa to jedna z ekscytujących premier w Cannes, pięknie zekranizowanych i niezwykle inteligentnych. Cate Blanchett zachwyca w tym transowym, obsesyjnym romansie dwóch kobiet. Jest to film rozkosznie zmysłowy i przenikliwy. Stroje, uczesania, samochody, wnętrza przedziałów pociągów, adaptory, szminki i papierosy zostały starannie przemyślane i pokazane z ogromną wprawą. Całość tworzy koktajl, od którego kręci się w głowie. Wyjątkowo inteligentny film.
The Guardian

Wielkie osiągnięcie. Doskonale zagrany film z nastrojowymi zdjęciami i staranną scenografią.
TwitchFilm

Adaptacja powieści Patricii Highsmith, która wyszła spod ręki Todda Haynesa jest równie nieskazitelna jak jej niewymuszenie szykowna główna bohaterka.
Times UK

Cate Blanchett powali widzów na kolana. Todd Haynes przekuł powieść Patricii Highsmith o lesbijskiej miłości w Nowym Jorku lat pięćdziesiątych w niezwykle piękny film z kreacją życia Cate Blanchett. „Carol” jest filmem przepięknym, lekko prowokacyjnym i być może najsmutniejszym w historii kina. To nie tylko kino najwyższej klasy, ale też wielkie dokonanie amerykańskiej sztuki, przesiąknięte charakterystyczną melancholią z połowy dwudziestego wieku, która rozumie, iż miłość jest najbardziej ryzykowną, lecz też najbardziej potrzebną grą w życiu człowieka.

The Telegraph

Cate Blanchett i Rooney Mara błyszczą w tym odważnym romansie. Film wyreżyserowany przez Todda Haynesa jest zarówno cudowną miniaturą, jak i majestatyczną historią miłosną. Choć jego akcja toczy się 60 lat temu, jest niezwykle aktualny.

The Wrap

„Carol” to film od stóp do głów spektakularny, z rodzaju tych, które rzadko mamy okazję w dzisiejszych czasach oglądać. Styl życia Carol jest przedstawiony tak autentycznie i tak wierny epoce, że niemal czujemy zapach jej perfum i pudru.

Awards Daily

Cate Blanchett i Rooney Mara stworzyły znakomite kreacje aktorskie w tym imponującym filmie z epoki.

HitFix

Nawet jeśli widz ma duże oczekiwania, wciąż może nie być przygotowany na wrażenie, jakie robi na nim „Carol”, doskonale opowiedziana i wzruszająca historia miłosna, która zagląda we wszystkie zakamarki duszy swoich bohaterek i czyni to niezwykle inteligentnie, niewiarygodnie stylowo i z mistrzowskim, a jednocześnie przyjaznym widzowi filmowym wyczuciem.

Variety

„Carol” Todda Haynesa, film wyczarowany z kryształu i ukradkowych łez, pokazany przez okna, w lustrzanych odbiciach i uchylonych drzwiach, jest historią miłosną, która początkowo płynie jak cienki strumyk, żeby ostatecznie zamienić się w rwący potok i zalać nasze serca. Film piękny pod każdym względem, perfekcyjnie zrealizowany z dwiema nieskazitelnie pięknymi aktorkami, które wysyłają do siebie tęskne sygnały niczym dwie latarnie morskie pełne nadziei i niewypowiedzianej miłości.

Screen Daily

Oczywistym sukcesem jest kreacja Cate Blanchett, tak błyskotliwa, że wprost rzuca na kolana.

Austin American-Statesman

Cudownie romantyczny, zrealizowany z przepychem film.

This is London

Mara jest w „Carol” równie fascynująca jak w „Dziewczynie z tatuażem” (...) i wydaje się być wprost stworzona do roli kobiety jednocześnie nad wiek mądrej i naiwnej, ostrożnej, lecz gotowej walczyć o to, czego pragnie w życiu.

Variety

HISTORIA CAROL

„Carol” maluje sugestywny obraz przejściowego okresu, jakim były powojenne lata pięćdziesiąte. Ameryka jest jednocześnie przesycona atmosferą paranoi oraz optymizmu. Czasy te pozwoliły zaistnieć wielu nowatorskim twórcom, między innymi 28-letniej pisarce powieści kryminalnych Patricii Highsmith, która napisała swoją drugą powieść, „The Price of Salt”, o wyjątkowym uczuciu i związku dwóch mieszkanek Nowego Jorku – Therese Belivet i Carol Aird. Otwartość, z jaką Highsmith opisuje w książce, opublikowanej w 1952 roku, seksualne doznania, czyni z niej jedną z przełomowych powieści literackich tej ery.

Scenariusz, na podstawie powieści Highsmith wyszedł spod ręki nominowanej do nagrody Emmy pisarki Phyllis Nagy („Pani Harris”), zaś na ekran przeniósł go, powołując „Carol” do życia reżyser Todd Haynes. Ambicją Haynesa było pokazanie kontrowersyjnego związku Therese i Carol w sposób, który pozwoli uchwycić w filmie nastroje społeczne lat pięćdziesiątych.

„Carol” opowiada o nieoczekiwanym romansie dwóch kobiet w różnym wieku i z różnych klas społecznych, mówi Haynes. Dwudziestoparoletnia Therese dopiero wchodzi w dorosłe życie, gdy poznaje Carol Aird, uwodzicielską i starszą od niej kobietę, która ma córkę i właśnie rozpoczęła sprawę rozwodową. Gdy między tymi dwiema kobietami zaczyna się budzić miłość i fascynacja, zaczynają też stawać w obliczu konfliktów, jakie ich więź wywołuje w otoczeniu. Haynes przygląda się nagłemu uczuciu, rodzącemu się między kobietami oraz trudnościom, jakich doświadczają, próbując zrozumieć pobudki, jakie nimi powodują.

Film pokazuje wyjątkowy okres w historii, w którym społeczeństwo *podążyło ustaloną ścieżką*, mówi Haynes. Carol uświadamia sobie jałowość małżeństwa z Hargem, zamożnym bankierem inwestycyjnym. Odzwierciedleniem dylematów Carol jest sytuacja Therese, równie zagubionej w relacji z oddanym jej narzeczonym, Richardem. Naruszenie ustalonego modelu relacji jest kołem napędowym fabuły.

„Carol” to historia miłosna, która pokazuje, że miłość najpiękniej rozkwita podlewana prawdą. Jeżeli jesteś emocjonalnie szczerzy wobec siebie i swoich przekonań, być może nie wydarzą się żadne wspaniałe rzeczy, ale ty staniesz się lepszą osobą, mówi scenarzystka Phyllis Nagy. Emocjonalny zamęt, jaki przeżywają główne postaci filmu, wynika z faktu, iż zarówno Carol, jak i Therese zbudowały swoje światy na konwencjonalnych zasadach.

Producentka Elizabeth Karlsen dostrzegła piękno, jakie Nagy uchwyciła w swojej adaptacji, podsumowując krótko: *to był świetny materiał*. Dzięki prowadzonym pewną ręką Haynesa aktorkom, które stworzyły śmiałe i bezkompromisowe kreacje – Carol i Therese – motywy przewodnie filmu stają się oczywiste. Miłość, pokazana na wielu różnych płaszczyznach, rodzi się z cierpienia, kiedy bohaterki znajdują w sobie odwagę, żeby być tym kim chcą, mimo że poruszają się po niezbadanym terenie.

Haynes maluje sugestywny obraz okresu w historii, który był pełen kontrastów, gdyż to właśnie w latach pięćdziesiątych XX w. zaczęła rodzić się akceptacja społeczna wobec homoseksualnych emocji i pragnień. Film daje widzom realistyczny przedsmak wyzwań i trudności kochania wbrew przyjętym normom. „Carol” jest filmem niezwykle aktualnym, w przejmujący sposób sugerującym, czym jest w życiu prawdziwe szczęście.

PRAWO PRZYCIĄGANIA

Cate Blanchett, odtwarzająca postać głównej bohaterki, Carol Aird, była poruszona siłą emocji, drzemiącą w tej historii oraz odwagą, jakiej wymagało od Highsmith napisanie powieści w tamtych czasach. Kiedy scenariusz i propozycja reżyserii filmu trafiły do Haynesa, Blanchett zgodziła się przyjąć główną rolę. Haynes był przekonany, że aktorka zdoła przekonująco oddać przeżycia dojrzałej kobiety w trudnym okresie, na progu rozwodu i przełomowych zmian w życiu, gdyż pracował już z Blanchett przy filmie, inspirowanym życiem Boba Dylana, „I’m Not There”.

Blanchett, która z upodobaniem wciela się w złożone postaci, zmagające się z wewnętrznymi demonami, przyznaje, iż z punktu widzenia aktorki jest to „czysta przyjemność”. *Myszę, że zaletą pracy przy filmie na podstawie powieści Patricii Highsmith jest bogate życie wewnętrzne jej bohaterów — jest mistrzynią tworzenia postaci, które w pewnym sensie godzą się z faktem, iż każda dorosła osoba ma jakiś sekret*. Blanchett grała już w adaptacji książki Highsmith, filmie „Utalentowany pan Ripley”, więc zdawała sobie sprawę z głębi postaci, jaką musi oddać w przypadku swojej najnowszej kreacji. By powołać Carol do życia, aktorka ściśle współpracowała z reżyserem. Precyzyjne wskazówki oraz fotografie, jakimi posługiwał się Haynes, nadały wizualną formę słowom scenariusza.

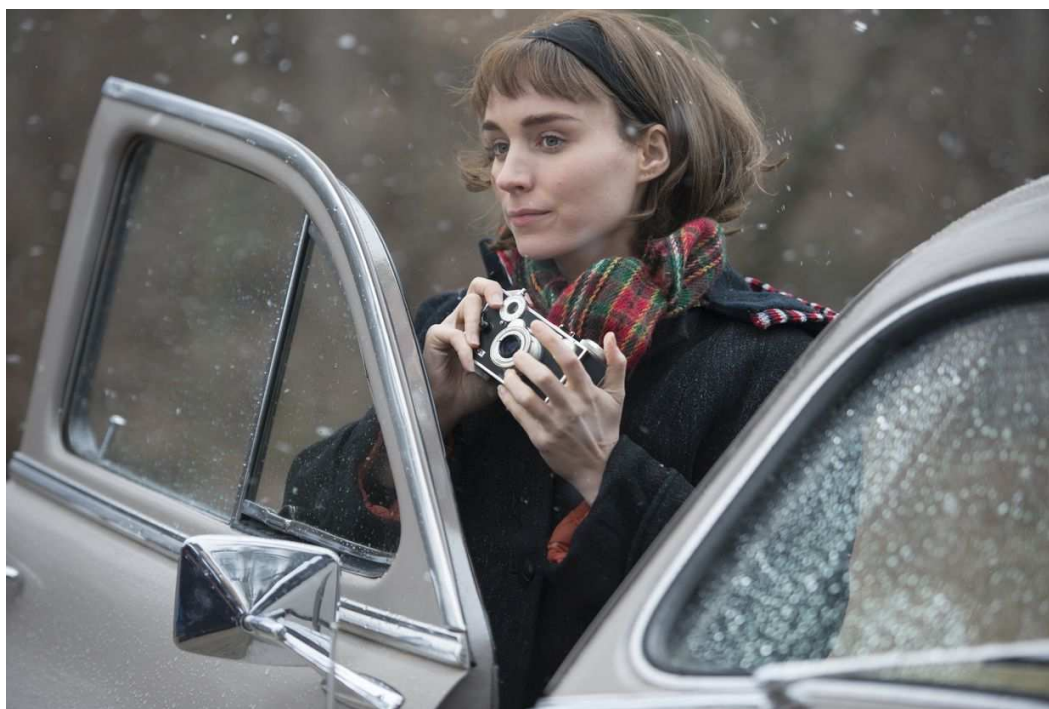
Blanchett opisuje swoją postać w filmie następująco, *Carol z pozoru wydaje się osobą zdystansowaną i zamkniętą, a wręcz zaabsorbowaną sobą, lecz według mnie, w pewnym sensie przeżywa załamanie. Nie do końca pasuje – podobnie jak Therese – ani do towarzyskich kręgów, ani do podziemnego ruchu tamtych czasów. Dlatego sądzę, że obie zaskoczyła intensywność wzajemnych uczuć. Ważniejsza jest tu druga osoba, niż znalezienie swojego miejsca w większej grupie*. Blanchett zwraca uwagę, że gdy Carol uświadamia sobie w filmie, co czuje do Therese, naraża się na uniwersalne ryzyko złamanego serca: *Ryzykujesz utratę kontroli, co jednocześnie sprawia, że całe doświadczenie jest niezwykle ekscytujące*.

Chcąc oddać to uczucie na ekranie, Blanchett skupia się na różnicy wieku między dwiema kobietami oraz tym, iż Carol ryzykuje więcej jako starsza w relacji. *Jeśli dam się ponieść uczuciom, moje doświadczenie będzie inne niż znacznie ode mnie młodszej dziewczyny*, mówi aktorka. *Therese jest po*

prostu produktem swojego wieku i środowiska. Therese nie przeżywa, tak jak Carol, swoistej melancholii i smutku – innego rodzaju lęku.

Mąż Carol, Harge (Kyle Chandler) służy w filmie pokazaniu, iż gra toczy się o wysoką stawkę, gdyż podejmuje on w sądzie walkę o prawa do opieki nad ich córką. Realne zagrożenie utraty dziecka, jeśli Carol pójdzie za głosem serca, nadaje całej sytuacji znacznie poważniejszy charakter. Chandler opisuje relację Carol i Therese jak każdy inny romans. *Carol zdradza męża, z którym ma dziecko i wygląda na to, że rodzina się rozpadnie z powodu jej homoseksualnego związku. Pomimo to, moja postać kurczowo trzyma się wyidealizowanego obrazka swojego małego świata.*

Sarah Paulson, wcielająca się w rolę Abby, mówi: *jest ona w oczach Harge'a częściowo odpowiedzialna za ich problemy, gdyż on doskonale wie o romansie Abby i Carol. Dlatego Harge może wykorzystać ten fakt przeciwko żonie, nawet nie mając pewności, co dzieje się pomiędzy nią i Therese.* Paulson mówi dalej: *Abby nadal żywi wobec Carol uczucia, których ta druga nie odwzajemnia. Carol kocha Abby jako swoją najlepszą powiernicę i przyjaciółkę, lecz nie ma w tym elementu romantycznego. Kiedy zakochuje się w Therese, Abby nie pozostaje nic innego, jak bezradnie się temu przyglądać.*

Rozkwitający związek Carol i Therese pokazuje fascynujący romans z lat pięćdziesiątych, czasów w których bycie lesbijką nie miało społecznego przyzwolenia. Ten aspekt zainteresował Marę: *Kiedy się zakochujesz, twój umysł zaczyna w pewnym sensie funkcjonować jak umysł kryminalisty. Bez przerwy analizujesz różne scenariusze i zastanawiasz się, co się może nie udać lub potoczyć inaczej niż zaplanowałaś. W przeciwieństwie do Carol, Mara pokazuje Therese widom w sposób, który sugeruje, iż czuje się samotna w wielkim świecie. Therese nie ma solidnych fundamentów, jak rodzina i w jej przypadku proces definiowana, kim jest i czego pragnie od życia, wciąż trwa. Carol pokazuje jej zupełnie nowy świat i otwiera horyzonty na nowe życiowe możliwości, dzięki czemu Therese zaczyna uświadamiać sobie, na jakich relacjach jej zależy.*

Pustka, jaką Therese odczuwa w swoim życiu, jest tak dojmująca, że nie zapełnia jej nawet oddany narzeczony, Richard Semco (Jake Lacy). Lacy'ego zafascynował fakt, iż powieść została napisana w 1952 roku. Aktor wykreował Richarda na uroczego młodego człowieka, który w teorii wydaje się idealnym partnerem dla Therese.

Richard jest Amerykaninem z pierwszego pokolenia, mieszkającym w Nowym Jorku lat pięćdziesiątych, więc w pewnym sensie ma szansę w pełni zrealizować Amerykańskie Marzenie – zarobić dość pieniędzy, żeby móc kupić dom i założyć rodzinę – i taką przyszłość wyobraża sobie u boku Therese. To jest właśnie wspaniałe w postaci Richarda. Jest facetem, który optymistycznie patrzy w przyszłość. Richard niebawem dowiaduje się, że jego uczucia są nieodwzajemnione i że to, czego Therese brakuje w ich związku, znajduje w osobie Carol – kobiecie, bez której nie wyobraża sobie życia.

„Carol” opowiada o dwóch kobietach, które odnajdują się, mimo iż się nie szukają i są w bardzo różnych momentach swojego życia, mówi Lacy.

Producenci Elizabeth Karlsen, Stephen Woolley i Christine Vachon byli przekonani o uniwersalnym charakterze przekazu o miłości, zawartym w powieści Patricii Highsmith, decydując się na współpracę przy filmie „Carol”. *Zawsze interesowały mnie filmy o silnych kobietach w dramatycznych okolicznościach, mówi Karlsen. W momencie publikacji książka Highsmith była niezwykle prowokacyjna i pod pewnymi względami, opowiedziana w niej historia raczej nie straciła na aktualności. Wiele aspektów tego, co musiały przejść Carol i Therese, ma miejsce także współcześnie.* Highsmith była jednak świadoma, iż jej powieść „The Price of Salt” jest śmiałym posunięciem w roku 1952. Z uwagi na wątki homoseksualne Highsmith pierwotnie opublikowała uznawaną obecnie za arcydzieło powieść pod pseudonimem Claire Morgan – jednym z 40, jakimi posługiwała się w swojej karierze.

REALIZACJA

By uchwycić w „Carol” atmosferę Nowego Jorku lat pięćdziesiątych, opisywaną przez autorkę, trwające 35 dni zdjęcia zrealizowano w Ohio. Przedwojenne budynki i domy w Cincinnati przypominają architekturę Nowego Jorku z lat pięćdziesiątych, budując realistyczny obraz tamtego miejsca i czasów, stanowiący tło dla opowiadanej historii.

Kończąc pracę nad filmem, producent Stephen Woolley powiedział, *„Carol” jest dość wierną ekranizacją powieści Highsmith, co według mnie samo w sobie jest sztuką. Bardzo trudno napisać scenariusz na podstawie książki w sposób, który powoła do życia na ekranie opisany w niej świat. „Carol” pozwala widzom doświadczyć „The Price of Salt”. Jest to sztuka sama w sobie – subtelny rodzaj sztuki, którym widzowie mogą się rozkoszować, oglądając nasz film.*

Autorem zdjęć jest Ed Lachman. Film powstał na taśmie Super 16 mm, która ma podobne właściwości jak 35-milimetrowa z lat pięćdziesiątych. Lachman, który pracował już z Haynesem przy takich filmach jak „Mildred Pierce”, „Daleko od nieba” i „I’m Not There”, mówi: *Łączy mnie z Toddem cudowna relacja, którą można określić jako jin-jang – sprzyjająca kreatywności i różnym punktów widzenia. Ustaliliśmy, że językiem tego filmu będzie coś, co ja określam jako 'poetycki realizm'. Zainspirowaliśmy się pracą fotografów z lat pięćdziesiątych, a potem poszukaliśmy kobiet-fotografów, pracujących w tym samym okresie.*

Zbierając materiały do filmu, Lachman i Haynes zwrócili uwagę na fakt, iż wizerunki z tego okresu charakteryzowało swoiste, poetyckie spojrzenie na przedmioty oraz subiektywne podejście, które postanowili uwzględnić w stronie wizualnej „Carol”. *Prawdę psychologiczną filmu zawsze opowiada się poprzez zdjęcia czy też obrazy*, wyjaśnia Lachman. *I to zawsze staramy się z Toddem osiągnąć – znaleźć wizualny kontekst historii. W tym celu posługujemy się psychologią, planując ujęcia kamery, światło, plany zdjęciowe oraz kostiumy.*

Wizję Haynesa i Lachmana pomogła wcielić w życie kostiumograf, Sandy Powell. W filmie „Carol” przyjęła naturalistyczne podejście, wyjaśniając *Moje zadanie polegało na tym, żeby kreowane w filmie postaci były pełnowymiarowe i autentyczne wobec siebie oraz widzów. Chciałam, żeby Carol była stylowa, lecz stonowana, gdyż taka kobieta budziłaby podziw postaci w rodzaju Therese*. Fizyczną tożsamość bohaterek i bohaterów pomogli dopełnić charakteryzatorka Patricia Regan i stylistka fryzur Jerry Decarlo.

Scenografka, Judy Becker wybrała do filmu dość specyficzną paletę kolorów, opartą na barwach popularnych na początku lat pięćdziesiątych. Film jest przesycony – szczególnie jeśli chodzi o wystrój wnętrz – odcieniami przytłumionej zieleni, żółci i brudnego różu, typowymi dla tamtego okresu. Takie lekko „przybrudzone” barwy dają widzowi wrażenie powojennego miasta, tuż przed tym, jak zawładnęła nim jaskrawość administracji Eisenhowera.

Każdy element historii znalazł swój ekranowy odpowiednik, dzięki czemu całość tworzy wizualnie przekonujący obraz społeczeństwa w toku przemian. „Carol” to pięknie zrealizowany i znakomicie zagrany film.

TWÓRCY

TODD HAYNES (REŻYSERIA)

Todd Haynes otrzymał wiele wyróżnień za reżyserię i scenariusze swoich filmów. „Daleko od nieba” zdobyło nominacje do Nagrody Akademii, Złotego Globu i WGA za Najlepszy Scenariusz oraz nominacje Chicago Film Critics Association, European Film Awards, London Critics Circle Film Awards, Satellite Awards. Był też nominowany na Festiwalu Filmowym w Wenecji. Haynes zdobył nagrody za Najlepszy Scenariusz przyznawane przez San Francisco Film Critics Circle, Seattle Film

Critics, Southeastern Film Critics Association, Phoenix Film Critics Society oraz Online Film Critics Society. Reżyserię „Daleko od nieba” nagrodzono Independent Spirit Award, Golden Satellite Award, a także nagrodą przyznaną przez New York Film Critics Circle. Film został też wyróżniony nagrodą SIGNIS na Festiwalu w Wenecji, a także zdobył trzy kolejne na GLAAD Media Awards w roku 2003.

Kolejny obraz Haynesa, „I’m Not There” z 2007 roku, biograficzny film muzyczny, inspirowany życiem i twórczością Boba Dylana również otrzymał szereg nominacji. Zagrała w nim znakomita obsada, między innymi Christian Bale, Cate Blanchett, Marcus Carl Franklin, Richard Gere, Heath Ledger i Ben Whishaw. Cate Blanchett, wcielająca się w jeden z siedmiu aspektów osobowości Dylana, zdobyła uznanie krytyki oraz Złoty Glob w roku 2008 i Independent Spirit Award dla Najlepszej Aktorki Drugoplanowej, a także nagrodę dla Najlepszej Aktorki na Festiwalu w Wenecji w roku 2007. Ponadto film uhonorowano Nagrodą Specjalną Jury na Festiwalu w Wenecji w roku 2007.

Film Haynesa „Idol” zdobył nagrodę w kategorii Best Artistic Contribution (Największy Wkład Artystyczny) na Festiwalu Filmowym w Cannes w roku 1998, a ponadto był nominowany do Złotej Palmy. Za reżyserię tego samego filmu Haynes zdobył nagrodę Channel 4 Director’s Award na Festiwalu Filmowym w Edynburgu, a także był nominowany do nagrody Independent Spirit Award.

Film „Schronienie” przyniósł mu nominacje w kategoriach Najlepszy Reżyser i Najlepszy Scenariusz do nagrody Independent Spirit Awards. Film zdobył ponadto nagrodę American Independent Award na Festiwalu Filmowym w Seattle oraz nagrodę FIPRESCI. Setka czołowych krytyków filmowych uznała „Idola” za Najlepszy Film lat dziewięćdziesiątych w rankingu czasopisma „Village Voice” z 1999 roku.

Debiut fabularny Haynesa, „Poison”, zdobył Główną Nagrodę Jury w kategorii Dramatu na Festiwalu Filmowym w Sundance, nagrodę Teddy Award za Najlepszy Film Fabularny na Festiwalu Filmowym w Berlinie, a ponadto nominacje do dwóch nagród Independent Spirit Award (Najlepszy Reżyser i Najlepszy Debiut Fabularny).

Najnowszy projekt Haynesa to pięciogodzinny mini-serial dla HBO, „Mildred Pierce”, oparty na powieści Jamesa M. Caina. Serial, z udziałem Kate Winslet, Guy’a Pearce’a i Evan Rachel Wood, otrzymał 21 nominacji do nagrody Emmy, wygrywając w pięciu kategoriach, a ponadto Złoty Glob dla Kate Winslet.

PHYLLIS NAGY (SCENARIUSZ)

„Carol” jest drugim filmem Phyllis Nagy dla wytwórni Number 9 Films i Killer Films. Pierwszy raz współpracowali przy okazji filmu dla HBO, „Pani Harris”, który Nagy napisała i wyreżyserowała, a który miał swoją premierę na Festiwalu Filmowym w Toronto. Film zdobył 12 nominacji do nagrody Emmy (w tym dla Nagy za scenariusz i reżyserię), trzy nominacje do Złotych Globów oraz dwie do nagrody Screen Actors Guild.

Nagy jest też dramatopisarką, której sztuki wystawiano na całym świecie. Są to, między innymi: „Weldon Rising”, „The Strip” oraz „Never Land” na deskach londyńskiego Royal Court Theatre; „Butterfly Kiss”, pokazywany w Almeida Theatre Company w Londynie; wyreżyserowana przez Nagy sztuka „Disappeared”, która miała swoją premierę w Haymarket Theatre, na Leicester w roku 1995, a następnie zagościła na deskach teatrów w całej Wielkiej Brytanii, by ostatecznie zawitać na dłużej do londyńskiego Royal Court Theatre (zdobywca Mobil International Playwriting Prize z 1992 roku

oraz Writer's Guild of Great Britain Award i nagrody Susan Smith Blackburn); a także „Trip's Cinch”, sztuki wystawionej przez Actors Theatre of Louisville Humana Festival.

Inne adaptacje teatralne i tłumaczenia Nagy, o których warto wspomnieć to: „Utalentowany Pan Ripley” Patricii Highsmith, w Palace Theatre, Watford; „Mewa” Czechowa w Chichester Festival Theatre; oraz „Szkarłatna litera” Nathaniela Hawthorne'a, pokazywana w nowojorskim Classic Stage Company i Chichester Festival Theatre. Jej twórczość radiowa to, chociażby „Delores”, uwspółcześniona wersja „Andromacha” Eurypidesa (The Sunday Play, BBC Radio 3).

Phyllis pracuje nad trzema nowymi scenariuszami: „Whirlpool”, opartym na życiu Rachel Roberts, projektem Dusty Springfield Project dla wytwórni Number 9 Films i Film Four oraz adaptacją „The Luneberg Variation” Paolo Maurensiga dla Raindog Films (gwiazdą filmu ma być Colin Firth). Nagy została określona jako jedna z dziesięciu „Writers to Watch” (obiecujących scenarzystów) przez czasopismo Variety.

PATRICIA HIGHSMITH (AUTORKA „THE PRICE OF SALT”)

Patricia Highsmith (19 stycznia 1921–4 lutego 1995) była amerykańską powieściopisarką i autorką opowiadań, najszerzej znaną ze swoich thrillerów psychologicznych, z których ponad 20 zostało zaadaptowanych do filmu.

Pierwszą powieść Highsmith „Znajomi z pociągu” za namową Trumana Capote, przerobiła w kolonii pisarzy w Yaddo w Saratoga Springs. Książka, opublikowana w 1950 roku, odniosła jedynie umiarkowany sukces, lecz filmowa adaptacja Hitchcocka z roku 1951 odbiła się niezwykle korzystnie na karierze i popularności Highsmith. Szybko zdobyła sławę jako autorka ironicznych, niepokojących psychologicznych powieści detektywistycznych, utrzymanych w zaskakująco surowym stylu.

Drugą powieść, „The Price of Salt”, Highsmith wydała pod pseudonimem Claire Morgan. Spotkała się ona z żywym zainteresowaniem. Highsmith ujawniła się jako autorka powieści dopiero w późnym wieku. Wśród innych jej powieści, które zostały przeniesione na ekran warto wymienić: „Utalentowanego pana Ripleya” (1955), „Grę Ripleya” (1974) oraz „Edith's Diary” (1977).

ED LACHMAN (ZDJĘCIA)

Ed Lachman jest wielokrotnie nagradzanym operatorem, najbliższym związanym z amerykańskim ruchem kina niezależnego. Jest autorem zdjęć do kilku filmów Todda Haynesa, w tym „Daleko od nieba”, „I'm Not There” oraz „Mildred Pierce”. Za „Daleko od nieba” Lachman został uhonorowany nagrodą Outstanding Visual Contribution for Cinematography (Wybitny wkład wizualny w kinematografię) na Festiwalu Filmowym w Wenecji, a także nagrodami za Najlepsze Zdjęcia przyznanymi, między innymi, przez New York Film Critics Association, Chicago Film Critics Association, Seattle Film Critics Association, Dallas Film Critics Association oraz National Film Critics Society. Lachman zdobył też Independent Spirit Award, Cholotrudis Award, Satellite Award, a także nominację do Nagrody Akademii za Najlepsze Zdjęcia w roku 2003.

W roku 2007 Lachman zdobył Brązową Żabę na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym Cameraimage za „I'm Not There”. W roku 2011, operator został wyróżniony nominacją do nagrody

Emmy w kategorii Cinematography in a Television Miniseries (Zdjęcia w miniserialu telewizyjnym) serial nakręcony dla kanału HBO, „Mildred Pierce”, oparty na powieści Jamesa M. Caina. Inne znaczące filmy, o których warto wspomnieć to „Przekleństwa niewinności”, Sofii Coppoli, za które Las Vegas Film Critics Society przyznała Lachmanowi w roku 1999 nagrodę w kategorii Najlepsze Zdjęcia. Pierwszą nagrodę Independent Spirit Award Lachman zdobył w roku 1992 za dramat kryminalny „Margines życia”, w reżyserii Paula Schradera.

W swojej karierze Lachman opatrzył stroną wizualną wiele filmów, w tym pożegnalne dzieło Roberta Altmana, „Ostatnia audycja”; „Erin Brockovich” w reżyserii Stevena Soderbergha; „Miłość jest dla głupców” z udziałem Halle Berry; dramat biograficzny „Selenia”; „Mississippi Masala” z udziałem Denzela Washingtona; „Mniej niż zero”; „Rozpaczliwie poszukując Susan” w reżyserii Susan Seidelman oraz „Prawdziwe historie”, za które został nominowany w kategorii Najlepsze Zdjęcia do nagrody Independent Spirit Awards i wielu innych. Lachman jest też autorem zdjęć do kilku obrazów zagranicznych, w tym dwóch filmów dokumentalnych Wima Wendersa (jeden z nich, „Lightning Over Water”, został nakręcony w Stanach Zjednoczonych) i „Pod wulkanem” Wernera Herzoga.

Jako reżyser Lachman otrzymał nominację do Golden Spike w kategorii Najlepszy Film na Valladolid International Film Festival za film „Ken Park”. Lachman wyreżyserował film na podstawie scenariusza Harmony Korine’a wraz z Larrym Parkiem. Wyreżyserował ponadto dokument „In the Hearts of Africa”, „Life for a Child”, „Songs for Drella”, film telewizyjny „Imagining America”, „The Last Trip to Harrisburg”, a także film dokumentalny z roku 1982, „Report from Hollywood”.

W roku 2013 wyprodukował serię wideoklipów do nowego albumu grupy Daft Punk „Random Access Memories.”

JUDY BECKER (SCENOGRAFIA)

Judy Becker urodziła się w Nowym Jorku i rozpoczęła karierę w kreatywnym środowisku nowojorskiego kina niezależnego. „Carol” to jej drugi projekt z Toddem Haynesem, z którym współpracowała „I’m Not There”.

Becker często pracuje z Davidem O. Russellem. Oprócz „American Hustle”, za scenografię do którego otrzymała nominację do Nagrody Akademii, stworzyła też scenografię do „Poradnika pozytywnego myślenia” oraz filmu „Fighter”.

Becker współpracowała z wieloma innymi, czołowymi reżyserami Hollywood, w tym z Angiem Lee („Tajemnica Brokeback Mountain”); Lynne Ramsay („Musimy porozmawiać o Kevinie”) oraz Stevem McQueenem („Wstyd”). Jest też autorką scenografii szeregu innych, znanych filmów, w tym „Powrót do Garden State” Zacha Braffa, „Ruby Sparks” Jonathana Daytona i Valerie Faris oraz „Raising Victor Vargas” Petera Solletta. Jest też autorką scenografii do pilota serialu Leny Dunham „Dziewczyny”, za którą otrzymała nagrodę Art Directors Guild Award.

SANDY POWELL (KOSTIUMY)

Trzykrotna laureatka Oscara bez wątpienia jest jednym z najbardziej cenionych i szanowanych talentów w branży.

Sandy Powell często współpracuje z reżyserem Martinem Scorsese. Jego film „Aviator” z udziałem Cate Blanchett oraz Leonardo DiCaprio, przyniósł jej w 2004 roku statuetkę Oscara oraz nominację do nagrody BAFTA. Powell zaprojektowała kostiumy do filmów „Hugo” i „Gangi Nowego Jorku” Scorsese, za które otrzymała kolejne nominacje do Nagrody Akademii i BAFTA, a ponadto do „Infiltracji”, „Wyspy tajemnic” i „Wilka z Wall Street”. W roku 1998 Sandy otrzymała swoją pierwszą nominację do Nagrody Akademii i BAFTA za kostiumy do filmu „Zakochany Szekspir” w reżyserii Johna Maddena, z udziałem Gwyneth Paltrow i Josepha Fiennesa. Trzecią statuetkę Oscara i nagrodę BAFTA odebrała za kostiumy do filmu „Młoda Wiktoria” Jean-Marca Vallée z Emily Blunt w roli tytułowej.

Sandy Powell, jedna z najbardziej poszukiwanych i nagradzanych kostiumografek w branży filmowej, swoją pierwszą nagrodę BAFTA zdobyła za kostiumy do filmu „Idol” Todda Haynesa. Za ten sam film, w którym główną rolę zagrał Ewan McGregor, Powell zdobyła ponadto nominację do Oscara. Była też nominowana do Nagród Akademii i BAFTA za filmy: „Burza”, „Pani Henderson”, „Miłość i śmierć w Wenecji”, „Wywiad z wampirem” w reżyserii Neila Jordana oraz „Koniec romansu” i „Orlando” w reżyserii Sally Potter.

Pierwszym projektem Sandy jako kostiumografki był film „Cud”, Neila Jordana z 1991 roku. Niedługo potem zaprojektowała stroje do filmów tego samego reżysera „Gra pozorów”, „Michael Collins” i „Chłopak rzeźnika”. Powell dwukrotnie powróciła na plan reżysera Dereka Jarmana, z którym współpracowała przy: „Edward II” i „Wittgenstein” oraz Mike’a Figgisa („Miss Julie” i „Burzliwy poniedziałek”). Inne filmy, do których stworzyła kostiumy to chociażby: „Kochanice króla” Justina Chadwicka, „Rob Roy” Michaela Caton-Jonesa, „Daleko od nieba”, na planie którego Sandy po raz pierwszy spotkała się z Toddem Haynesem, „Sylvia” Christine Jeff, „Być człowiekiem” Billa Forsytha, „Ten papież musi umrzeć” Petera Richardсона, „Za królową i ojczyznę” Martina Shellmana, „Hilary i Jackie” Ananda Tuckera oraz „Podróż Felicii” Atoma Egoyana.

Sandy Powell, absolwentka Saint Martin’s School of Art, pierwsze kroki w świecie projektowania kostiumów stawiała, współpracując z legendarną tancerką i choreografką Lindsay Kemp oraz cenioną tancerką i choreografką Lea Anderson. Jednym z najnowszych projektów Sandy Powell były kostiumy, zaprojektowane do „Kopciuszka”, wytwórni Disney, w reżyserii Kennetha Brannagha, który miał premierę w tym roku. Sandy Powell została też wyróżniona Orderem Imperium Brytyjskiego w roku 2011.

HEATHER LOEFFLER (DEKORATORKA WNETRZ)

Heather Loeffler od 15 lat pracuje jako dekoratorka wnętrz w teatrze, na planach filmowych i w studiach telewizyjnych w całych Stanach Zjednoczonych. W roku 2014 Heather otrzymała nominację do Nagrody Akademii za pracę przy filmie „American Hustle”. Została też wyróżniona nagrodą Art Director’s Guild za pracę przy serialu HBO „Dziewczyny”.

Heather jest absolwentką wydziału architektury Uniwersytetu Yale, zdobyła też tytuł magistra na wydziale Urbanistyki i Studiów Azjatyckich Uniwersytetu Northwestern. Pracowała dla biur architektonicznych w Szanghaju, Nowym Jorku i New Haven, a ponadto przez trzy lata projektowała i wykonywała metalowe i kamienne zdobienia dla prywatnych klientów i firm. Zdobyte doświadczenie, autorskie projekty i rzemiosło przenikają każdy aspekt pracy Heather.